

Een nieuw geluid

Dichtregels zijn hoogst zelden van toepassing op het leven van de militair. Zonder te willen generaliseren, lijkt de beginregel 'Een nieuwe lente, een nieuw geluid' van Gorter op mij van toepassing.

De militair blijkt eens te meer een mens te zijn met emoties en gevoelens. Dat wordt wel eens vergeten. Laat je de sentimenten in je werk – drillmatig en professioneel als je bent – gewoonlijk achterwege, privé hoeft dat gelukkig niet.

Het nieuwe geluid werd voor mij het huilen van een wolk van een meisjesbaby, de nieuwe lente met stip het vaderschap. Da's nog 'ns andere koek. Lijd ik beroepsmatig nogal eens aan een soort van verbale incontinentie, op die dag aan het einde van de grasmaand werd ik behoorlijk sprakeloos toen het nieuwe mensje zich aankondigde.

Nu heb elk nadeel zijn voordeel, zou Cruijff roepen. De veranderingen die het hagefnieuwe babyschap met zich meebrachten, bleken onder andere ook een beroepsgerelateerd voordeeltje in zich te herbergen. De nachten ná de geboorte van ukkie waren tamelijk doorwaakt, zowel voor die kleine als voor mamma en pappa. Zo verenigde ik tijdens die uren van aangename slaapdeprivatie het nuttige met het aangename: ik ging lezen.

Via de kolonel der artillerie b.d. Leo Dorrestijn had ik zojuist zijn in eigen beheer uitgebrachte autobiografie 'Vuur geëindigd! Artillerie-officier tijdens de Koude Oorlog' toegespeeld gekregen. Bij lezing drong zich al snel de vergelijking op met 'Einde oefening, Infanterist tijdens de Koude Oorlog' van infanterie-b.d.'er Gerard Felius! Al even boeiend leesvoer. Zelfs geplaagd door wekenlang slaapgebrek, lest men beide als een Train à Grande Vitesse. Lopende zinsopbouwen en een leerzame inhoud resulteren al snel in lekker lezen, af en toe

omgeven door een geeuw of gaap. De ogen bleven echter spontaan open, zonder gebruikmaking van de spreekwoordelijke luciferstokjes. Gewapend met een pen-natweer maakte ik de ene na de andere kanttekening. Misschien heb ik er nog eens wat aan ...

Dat artillerieboek van de heer Dorrestijn hield me ruim een week volledig in de ban. Tussen de hazenslaapjes raakte ik gefascineerd door de voorheen schimmige 'onderwereld' van de artillerie. Ja natuurlijk, de Panzerhaubitze gaat naar Uruzgan, er is onderscheid tussen luchtdoel-, veld- en rijdende artillerie, artillerie-eenheden worden batterijen en afdelingen genoemd én er lopen kanonniers en (opper)wachtmeesters rond. Dat was het wel zo'n beetje.

Met 'Vuur geëindigd' dompel je helemaal onder in de wereld van affuiten, kanonnen, kartouwen, schabrak, tempéring, trekken en velden, uitwerkingsvuur. En in nog veel meer. Wat te denken van gemechaniseerd verus getrokken geschut, of een verduidelijking van het verschil tussen een stuk en een vuurmond. Je bent zonder twijfel niet in de artillerie geïnteresseerd als je in slaap kunt vallen bij 'Vuur geëindigd'. Tijdens de voedingsmomenten van dochterlief las ik het boek dan ook in één ruk uit.

Zo legde de geboorte van onze dochter, de kiem voor een beter begrip van het wapen der artillerie. Dit boek brengt een ongelooflijke

hoeveelheid feiten- en periodekennis voort en daarnaast is het doorspekt met opvallende citaten en statements.

Marcel van Hemert, onderofficier bij het Regiment Geneskundige Troepen van het Dienstvak Logistiek, schrijft deze column op persoonlijke titel.

Je bent zonder twijfel
niet in de artillerie
geïnteresseerd als je in
slaap kunt vallen bij
'Vuur geëindigd'